

Пъструшка.

Отъ А. Фридрихъ.

Наричаха я „Пъструшка“, защото бѣлата ѝ перошина бѣше нашарена съ черни перца. Тя бѣше снесла въ полога толкова яйца, колкото прѣстчета имате на ржцѣтъ си. Пологътъ ѝ бѣше въ единъ сандѣкъ, туренъ въ обора.

Сандѣкътъ бѣше пълненъ съ сѣно и въ него лежахъ яйцата на меко. Надъ яйцата лежеше нѣщо меко и топло. Какво мислите бѣше то? — Това бѣше самата кокошка, добрата, старата Пъструшка. Тя седѣше много прѣдпазливо, за да не строши яйцата, и стоеше тамъ цѣлъ день. Тя не помръдваше и тогава, когато кравата и коньтъ влизаха въ обора, дори и тогава, когато другитѣ кокошки се прибираха да спятъ. Тя стоеше мирно и мислѣше само едно: да топли яйцата.

На слѣдната утрина, когато домакинътъ влѣзе въ обора, Дорчо, голѣмиятъ конь, проточи муцуна, изцвили и каза на Пъструшка:

— Азъ сега пръвъ пжтъ те виждамъ. Какво правишъ тука?

— Топля яйцата си, отговори доволно Пъструшка.

— Му! извика старата, червена крава. — Не ще ли ти се да идешъ на ливадата, кждѣто има вече млада, зелена трѣвица?

— О, не! каза Пъструшка. — Не мога да оставя яйцата си. Трѣбва да стоя тука да ги топля.

Слѣдъ нѣколко врѣме влѣзе домакинътъ въ обора.

— Що? каза той съвсѣмъ изненаданъ, като отиде въ жгъла, кждѣто стоеше Пъструшка — Що? това нашата Пъструшка ли?